

DE BLAUWE FLES

Een kluchtig blijspel in drie bedrijven

door

GERDY DECEUNINCK

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V. – 2000 Antwerpen

Tel: 03 366 44 00

E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE BLAUWE FLES** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **GERDY DECEUNINCK** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2023/0220/002
ISBN 9789038516738

Copyright: © 2023 Toneelfonds J. Janssens bv

Internet: www.toneelfonds.be
E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag veeleenvoudig en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal 9 tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES

(4 dames – 5 heren)

MORRIS VANDAELE, een brave ziel

IVONNE VANDERPLASSE, zijn vrouw

WILLY DERYCKE, een niet al te snuggere bandiet

NICOLE DECOCK, zijn medeplichtige

FRANCOIS VAN ISEGEM, opzichter in het museum

MARIE-CHRISTINE LOETERS, zijn maîtresse

ISABELLE ONGEKEND, de poetsvrouw

INSPECTEUR, heeft zijn politiediploma behaald in de avondschool

AGENT, al even slim als zijn overste

DECOR

Een zaal in het museum. Een doorgang naar de ingang van het museum. Aan de andere kant een doorgang naar zaal 2. Ergens staat een bankje en verder zien we volgende objecten:

- een schilderij met geeloranje kleuren
- een schilderij met grote klodders verf
- een schilderij met de Blauwe fles van James Ensor
- een kunstwerk met een fietswiel

EERSTE BEDRIJF

(Ivonne en Morris komen op)

IVONNE: Allee, kom mee, waarom staat ge daar te treuzelen? Ge zult er niet van doodgaan.

MORRIS: Wat moet ik hier toch komen doen? Ik voel me hier helemaal niet op mijn gemak.

IVONNE: En waarom? Een museum dat is voor iedereen. Dat is niet alleen voor de chichimadammen die met hun lippenstift en bontmantel rondwandelen, gewone werkmensen mogen hier ook binnen.

MORRIS: Dat is nu de eerste keer in heel mijn leven dat ik een voet zet in een museum... Het is zeker nog niet af want er staat nog niet veel.

IVONNE: Wat zegt gij nu! Dat is hier wel af, dat is zo in een museum. Ze zetten dat niet vol, er zijn een paar objecten die in de spotlights geplaatst worden.

MORRIS: Wat voor taal spreekt gij nu? Objecten, spotlights, ge zijt nog maar twee minuten binnen en ge begint al te praten als een kakmadam. Kom, laat ons maar terug naar huis gaan, 't gras moet nog gemaaid worden en ik moet de haag nog scheren.

IVONNE: We blijven hier. Ik heb lang genoeg moeten zagen om u mee te krijgen en nu we hier zijn gaan we er van genieten ook. Ik heb in die brochure gebladerd die we gekregen hebben aan de ingang en daar staat in dat we van de ene verrassing in de andere zullen vallen.

MORRIS: Ze zullen ons zeker en vast nog verrassen. We stonden nog maar aan de ingang en ze hadden ons al te pakken. We kregen een mooi entreekaartje met een schilderij op en de pipo die daar staat met zijn stijve nek en zijn chique kostuum neemt dat kaartje en scheurt er een hoek af!

IVONNE: Dat hoort zo. Ge zijt ook nog nooit verder geweest dan de kerktoren. 't Is alleen jammer dat ge maar één heilige kent: café St Jozef!

MORRIS: Ik ga daar naartoe omdat ik ook eens ontspanning nodig heb.

IVONNE: Voor de ontspanning komt er wel eerst een inspanning, maar dat slaat ge liever over.

MORRIS: Ik heb nog nooit geweten dat ze van een bierbonnetje een hoek afscheuren. Kijk eens naar mijn entreekaartje, een heel stuk af. Die sukkelaar die erop afgebeeld staat is zelfs zijn been kwijtgespeeld.

IVONNE: Als ge zo voort doet dan zoudt gij ook iets kunnen kwijtspelen. En hou uw manieren, er komt nog volk.

(Marie-Christine komt binnen en bekijkt rustig de kunstwerken en de brochure. Ivonne probeert dit na te doen)

En wat vindt ge daar van? Ik vind het prachtig! En die kleuren, amai! Ik vind alleen dat er nog iets ontbreekt. Er zou nog iets bij moeten staan. Wat vindt gij ervan?

MORRIS: Euh.... euh.... *(hij kijkt naar Ivonne en het kunstwerk maar weet niet wat te*

zeggen)

IVONNE: Ik vind dat het al veel beter zou zijn als ze daar nog een boom hadden bijgeschilderd of een hondje. *(gaat naar een blinkende vuilnisbak)* Dat is ook een mooi object. Dit zou heel goed passen in onze living.

MORRIS: Maar vrouw toch....

IVONNE: Ik zeg altijd, we kunnen geen kunst genoeg in huis halen.

(Marie-Christine komt dichterbij en werpt afval in de vuilnisbak, en vertrekt naar zaal 2)

Hebt ge dat gezien? Die trien werpt haar afval zomaar in de kunst.

MORRIS: Maar dat wilde ik u juist zeggen, dat is een vuilnisbak!

IVONNE: Wat weet gij van kunst! Het enige verschil dat gij kent is het verschil tussen een Jupiler en Stella!

MORRIS: Kom, laat ons alstublieft naar huis gaan want we zijn hier helemaal niet op ons plaats.

IVONNE: We blijven hier. Ik heb drie weken puntjes gespaard in de krant om die entreekaartjes te krijgen en nu gaan we ze opgebruiken ook! In de plaats van aan uw gras te denken zoudt ge beter naar de kunstwerken kijken.

MORRIS: Waar zijn die kunstwerken? Het enige dat ik hier zie is een stuk karton met enkele klodders verf op.

(François komt binnen en hangt een schilderij recht)

Als dat kunst is, dan kan ik dat ook. Het ziet er uit als de stront in mijn duivenkot. Dat doet er mij aan denken dat mijn duivenkot nog gekuist moet worden.

FRANCOIS: Excuseer meneer, als u bijkomende informatie wenst over een kunstwerk kunt u dit lezen op het etiket naast het kunstwerk en als u nog vragen hebt mag u die altijd aan mij stellen. Ik ben hier om u te helpen.

IVONNE: *(tussen haar tanden)* Hou uw manieren, Morris. ik zak hier door de grond van schaamte. Lees eens voor wat er op dit etiket staat.

MORRIS: *(zet leesbril op en leest luidop)* Marcel-Louis Vantongerlo, De Kwelling 1932.

IVONNE: Ge moet waarschijnlijk een beetje verder staan om het te zien.

MORRIS: Ik denk dat die man met een grote kwelling in zijn darmen heeft gezeten en dat het er plots allemaal is uitgekomen.

IVONNE: Doe niet onnozel. *(staat nu wat verder te kijken)* Kom eens hier. Wat ziet ge als ge het van hieruit bekijkt?

MORRIS: Als ik heel eerlijk moet zijn dan zie ik nog altijd duivenstront.

IVONNE: Ja, ge hebt eigenlijk wel gelijk. Maar misschien moet ge er ondersteboven naar kijken. Ik heb dat eens op de tv gezien. Ze keken door hun benen naar een schilderij.

(ze proberen allebei door hun benen te kijken)

MORRIS: Ik weet niet hoe het bij u zit, maar als ik nog een beetje dieper moet gaan dan heb ik geen kunstwerk gezien maar heb ik seffens een kunstheup nodig.

IVONNE: Kom, sta maar recht. We begrijpen het nog niet omdat het de eerste keer is

dat we een kunstwerk zien. Ik moet eerlijk zijn, ik dacht dat het groter zou zijn. Vroeger maakten ze toch grotere schilderijen.

MORRIS: Ja, dat is juist. Weet ge nog, die reportage dat we gezien hebben op... 'natital girafiek'. Er was een schilder die zelfs geen plaats meer had op de muren en die heel het plafond vol geschilderd heeft in die kapel. Hoe heette hij ook al weer... Michelan Gelée.

IVONNE: Dat kan wel zijn, maar hier is het plafond niet geschilderd. Kom laat ons nog eens naar dit schilderij kijken. *(kijkt naar 'de ontluikende morgen')* Dat zijn toch mooie kleuren!

MORRIS: Dat weet ik niet.

IVONNE: Ge weet het niet? Ge gaat toch weer niet beginnen hé! Zeg nu gewoon wat ge er van vindt!

MORRIS: Ik zeg het toch, poepeloereke, ik kan daar niets over zeggen.

IVONNE: Laat dat poepeloereke maar achterwege en als ge nu niet direct een antwoord geeft dan zal uw poepeke u eens een loereke draaien waar ge twee weken niet goed van zult zijn. Wat vindt ge nu van die kleuren?

MORRIS: Hoe kan ik dat nu weten, schetebezeke. Ik ben al sedert mijn geboorte kleurenblind... Maar ik ben er zeker van dat het schone kleuren zijn.

IVONNE: Onnozelaar, kom we zijn hier weg voor we buiten vliegen. We gaan door naar zaal 2.

(Ivonne en Morris af richting zaal 2. François heeft ondertussen plaatsgenomen op een bankje tegen de muur. Isabel komt binnen en begint af te stoffen)

ISABEL: Excuseer meneer, zou het kunnen dat u hier ook werkt. Ik zie dat u een kaartje aan uw gilet hebt hangen.

FRANCOIS: Inderdaad mevrouw. Maar zeg eens, wordt hier normaal niet gekuist na de openingsuren van het museum?

ISABEL: 't Is juffrouw. Normaal moet ik inderdaad komen kuisen als het hier gesloten is, maar vanavond moet ik naar de laatste les van de Femma over breien met ijzerdraad en daarom heb ik gevraagd om nu te mogen komen. Bent u hier altijd aanwezig als het museum open is?

FRANCOIS: Jazeker. Het is mijn taak om de objecten die hier opgesteld zijn te bewaken en de vragen van de bezoekers in de mate van het mogelijke te beantwoorden.

ISABEL: Amai, dat is nogal een zware job dat ge hebt.

FRANCOIS: Het is inderdaad soms niet gemakkelijk, want we krijgen een beetje van alles over de vloer. *(kijkt even richting zaal 2)* Maar we hebben het er graag voor over.

ISABEL: Dat is interessant. En de kunstwerken die hier hangen, zijn die ook veel waard?

FRANCOIS: Op artistiek gebied zijn de kunstwerken hier allemaal heel veel waard, en op financieel vlak zijn er een paar stukken die zeker ook de moeite waard zijn.

ISABEL: Wel, wel, dat is interessant euh... Hoe heet u eigenlijk?

FRANCOIS: Van Isegem.

ISABEL: Ha, van Izegem. Wel, ik ben van Zandvoorde maar ik vroeg eigenlijk hoe u

heet.

FRANCOIS: Mijn naam is Van Isegem, François Van Isegem.

ISABEL: Sorry hoor, ik had het verkeerd begrepen. Ik ben Isabel.

FRANCOIS: Aangenaam kennis te maken, juffrouw Isabel.

ISABEL: Ge moet niet zo officieel doen. Isabel is al meer dan genoeg of Belleke moogt ge ook zeggen. Dan zal ik Soitje zeggen tegen u. Zeg Soitje, wat ik graag zou weten, hebt gij nooit eens goesting?

FRANCOIS: (*schuchter achteruit*) Goesting? Wat wilt u daarmee zeggen?

ISABEL: Hebt ge nooit eens goesting om één van die kunstwerken voorzichtig mee te nemen en te verkopen om uw spaarboekje wat aan te dikken?

FRANCOIS: Daar heb ik nog nooit aan gedacht en dat kan zomaar niet. In iedere zaal hangt een bewakingscamera en al de kunstwerken zijn elektronisch beveiligd.

ISABEL: Amai soitje, dat is hier nog geen kattenpis. Dat is hier allemaal beveiligd zegt ge. En hoe werkt dat dan?

FRANCOIS: Daar zit een vernuftig systeem achter. Elk kunstwerk is verbonden met een elektronisch circuit en als de verbinding verbroken wordt gaat het alarm af en staat de politie direct aan de deur.

ISABEL: Allee zeg, dus als ik hier een kunstwerk wegneem dan schiet heel dat spel in gang. (*wil een kunstwerk aanraken*)

FRANCOIS: (*springt toe*) Nee, niet doen!

ISABEL: (*lacht*) Dat was maar om te lachen. Amai, gij kunt ook geen goede grap appreciëren.

FRANCOIS: U hebt me heel erg doen schrikken. Ik voel mijn hart kloppen in mijn keel.

ISABEL: Enkele keren goed slikken en het zal wel weer op zijn plaats zitten. Maar vertel eens, is dat nu allemaal zoveel geld waard? Neem nu dit schilderij hier, wat stelt dat nu eigenlijk voor?

FRANCOIS: Dat is 'de ontluikende morgen' van Ernest Dufour. U moet een beetje verder gaan staan en dan geconcentreerd naar het centrum van het schilderij kijken. Dan is het alsof u de donkere lucht ziet opentrekken en er een prachtige rode morgenzon tevoorschijn komt... Ziet u het?

ISABEL: Het enige dat ik daarin herken zijn mijn ogen in de spiegel na een fles wodka en een ganse nacht stappen.

FRANCOIS: Kunst moet ge leren begrijpen. In het begin is het misschien moeilijk te zien wat de kunstenaar bedoelt, maar na een tijdje kunt ge er nog veel plezier aan beleven.

ISABEL: Ik weet niet of ik ooit zover zal geraken. Vertel eens, wat is nu het waardevolste stuk dat hier hangt?

FRANCOIS: O, dat zal ongetwijfeld dit schilderij hier zijn van James Ensor. 'De Blauwe Fles' uit 1880.

ISABEL: Dat klein dingetje hier! 't Is bijna niet te geloven. En er staat niet veel op ook. Wat is dit nu waard?

FRANCOIS: De exacte waarde is niet gekend omdat dit een stuk is uit een privécollectie, maar het wordt toch geschat op twee miljoen.

ISABEL: Twee miljoen frank? Dat valt nog mee. Als ik nog twee maal mijn loon uitbetaald krijg zal ik het misschien kopen om in mijn gang te hangen. *(lacht)*

FRANCOIS: Excuseer, maar het gaat wel over twee miljoen euro.

ISABEL: *(valt bijna achterover)* Wablief! Twee miljoen euro voor zo'n klein prutske? Bent u helemaal gek of zo. Hoe kan dat nu? Het is nog niet groot genoeg om de natte plekken en de schimmel in mijn gang te bedekken.

FRANCOIS: Zo'n schilderijen worden veel gekocht als investering. Je bent bijna zeker dat ze hun waarde zullen behouden en misschien zijn ze na enkele jaren al het dubbele waard!

ISABEL: Wel, dat zou ik niet durven zeggen. Ik heb thuis ook een kunstwerk hangen in mijn living. Het is een stilleven, mijne kater die in de zetel ligt te ronken. En om eerlijk te zijn denk ik niet dat ik er binnen tien jaar nog veel geld zal voor krijgen.

FRANCOIS: *(lacht groen)* Haha, dat was waarschijnlijk weer een grapje, niet?

ISABEL: Ja, dat was een grapje. Maar aan uw gezicht te zien krijgt ge iedere keer als ge lacht de kramp in uw elfde vinger. En is er hier al eens iets gestolen geweest?

FRANCOIS: Hier? Nee, er is hier nog nooit iets ontvreemd geweest. De beveiliging is hier zodanig goed dat het haast onmogelijk is om ook maar één kunstwerk buiten te krijgen.

ISABEL: Stel nu eens dat er toch iemand een schilderij van de muur afrukt en er probeert mee naar buiten te lopen, hebt gij dan een revolver om de dief direct neer te leggen?

FRANCOIS: *(kijkt verbaast)* Natuurlijk niet. Ik ben helemaal niet bevoegd om een wapen te dragen, laat staan om er mee te vuren. Wanneer er ook maar iets gebeurt gaat het alarm meteen af en worden alle uitgangen direct automatisch afgesloten. En in iedere zaal hangt een camera, dus wordt iedereen gefilmd en worden de beelden twee weken bijgehouden. Dus als er iets verdachts gebeurt kunnen ze altijd de beelden terug opvragen en staat iedereen die hier is binnen gekomen op de film.

ISABEL: Dus we worden nu ook gefilmd?

(François knikt)

En waar hangt de camera?

(François wijst boven de deur. Isabel kijkt enkele keren naar François en dan naar de camera. Ze begint er naar te zwaaien en te lachen, dan begint ze te roepen en hangt ze aan François zijn nek en staat lachend te roepen naar de camera)

FRANCOIS: *(trekt zich los)* Het zijn alleen beelden, er staat geen geluid op. Dus heeft het ook geen zin om zo te staan roepen.

ISABEL: Oei oei, gij zijt ook rap in uw gat gebeten. Dat was maar om te lachen, hoor.

FRANCOIS: U hebt misschien de tijd om tijdens uw diensturen mopjes te verzinnen, maar ik neem mijn job wel ernstig en moet constant gefocust blijven. Dus als u zich kan wijden aan uw taak, dan kan ik mijn werk op een professionele manier verder zetten.

ISABEL: Amai, sorry hoor. *(nu in mooi Nederlands)* Ik zal met mijn dweil en emmer verder gaan werken in het volgende project. Volgens mijn vooropgestelde planning moet ik mij nu naar zaal 2 begeven want doordat we ons nu in zaal 1

bevinden kan ik mij onmogelijk naar zaal 3 of zaal 4 begeven. Zodoende ben ik genoodzaakt om de zalen in volgorde af te werken. *(neemt stoffer, emmer en dweil en vertrekt maar bedenkt zich)* Of ik zou moeten beginnen met zaal 4 en dan afzakken. Maar ik zal dit eerst moeten bestuderen of dit wel professioneel verantwoord is. Saluut! *(gaat naar zaal 2)*

(François schudt zijn hoofd en gaat terug zitten op het bankje. Marie-Christine komt terug binnen, kijkt achterom, neemt François bij de hand, trekt hem onder de camera zodat ze niet gezien worden en omhelst hem)

MARIE-CHRISTINE: Och François, eindelijk zijn we nog eens alleen. Ik heb je zo gemist.

FRANCOIS: Jij hebt me nog niet half zoveel gemist als ik jou. Al de hele dag kan ik alleen maar aan jou denken. Je maakt me stapelgek. Maar pas op dat er niemand binnenkomt.

MARIE-CHRISTINE: Het kan me niet meer schelen. Voor mijn part mag heel de stad hier binnenkomen en mogen ze zien dat we smoorverliefd zijn op elkaar. Dan is het ook gedaan met verstopperij spelen.

FRANCOIS: Dat is nog veel te vroeg en dat weet je. Als mijn vrouw erachter komt, dan valt heel ons plan in duigen. We moeten voorzichtig blijven tot alles geregeld is. Kom, laat ons daar gaan zitten.

(ze gaan op het bankje zitten)

MARIE-CHRISTINE: Ik weet het wel, maar ik heb het er heel moeilijk mee. Veel liever zou ik nu met jou liggen rollebollen ergens aan het strand met een grote cocktail in ons handen.

FRANCOIS: Dat weet ik, dat weet ik, het is allemaal niet zo simpel. Maar als je hier zo eens rondkijkt dan ben je eigenlijk ook aan 't strand. We zitten hier op een bankje op de dijk. En daar zie ik een gocart die dubbel gereden is door een dronken Engelsman. *(wijst naar een kunstwerk met een fietswiel op een sokkel)* Ginder zien we de zon die ondergaat achter de golven van de zee *(wijst naar 'de ontluikende morgen')* en daar staat onze cocktail. *(wijst naar de Ensor)* En dat daar doet ons denken aan de meeuwen die elk moment op onze kop kunnen kakken. *(verfklodders)*

MARIE-CHRISTINE: Dat is allemaal goed en wel maar dat is toch nog niet hetzelfde. Kunnen we het lot niet een klein beetje helpen?

FRANCOIS: Het lot een beetje helpen? Wat wil je daarmee zeggen?

MARIE-CHRISTINE: Wel, jij en ik, we zijn voor elkaar gemaakt. We kunnen niet anders dan bij elkaar zijn. Er is alleen nog een klein obstakel dat tussen ons staat en dat opgeruimd zou moeten worden.

FRANCOIS: Een obstakel? welk obstakel?

MARIE-CHRISTINE: Je vrouw!

FRANCOIS: Mijn vrouw?... *(verontwaardigd)* Je bedoelt toch niet dat je ze wilt... *(doet teken 'kopje af')*

MARIE-CHRISTINE: Dat moet niet op een wrede manier zijn; het kan ook op een zachte en op een meer menselijke manier gebeuren, bijvoorbeeld met slaappillen.

FRANCOIS: Dat meen je toch niet! Zou je willen dat ik mijn vrouw vermoord zodat we

samen zouden kunnen zijn? Dat gaat te ver. Ik ben geen moordenaar!

MARIE-CHRISTINE: *(snel)* Zo bedoel ik het niet. Ik wil alleen maar dat we zo snel mogelijk voor altijd samen kunnen zijn.

FRANCOIS: We zullen ooit samen zijn, wees daar maar zeker van. Maar nu moet je toch nog een klein beetje geduld hebben. Als ik nu wegga bij mijn vrouw zitten we meteen met een berg schulden en zullen we ons alleen een krot kunnen veroorloven. Jij bent toch wel meer gewend, dacht ik.

MARIE-CHRISTINE: Dat is waar. Zonder een beetje luxe zou ik niet kunnen leven. Zie je mij al in een gewone rijtjeswoning wonen! Als we gaan samenwonen dan moet dit toch minstens in een villaatje zijn en als het kan met een bubbelbad.

FRANCOIS: Natuurlijk, voor jou is alleen het beste goed genoeg. Maar je weet, ik heb een plan en als mijn plan lukt moeten we ons voor de rest van ons leven geen zorgen meer te maken en kunnen we leven als God in Frankrijk.

MARIE-CHRISTINE: 't Is te hopen. Maar zeg nu eens, wat is je plan eigenlijk? Je praat er altijd over maar ik weet nog altijd niet over wat het nu gaat.

FRANCOIS: Hoe minder mensen weten hoe het in elkaar zit, hoe beter. Zo kan je al zeker je mond niet voorbij praten en met jouw mondje zou dat waarschijnlijk niet lang duren, is het niet?

MARIE-CHRISTINE: Maar nee, ik kan zwijgen als een graf. Ik zou het aan niemand doorvertellen... of misschien alleen aan mijn zus Greta... en aan mijn schoonzus Antoinette... Omdat ik zeker ben dat zij niets zullen verder vertellen.

FRANCOIS: *(met twijfel)* Ja ja. Nee, ik blijf erbij, ik hou het voor mezelf. Maar als mijn plannetje gelukt is, zal je er zeker mee de vruchten van kunnen plukken.

MARIE-CHRISTINE: Goed dan. Maar hoe lang gaat het nog duren want ik word zo stilaan stapelgek van dat wachten.

FRANCOIS: Ik ben er zeker van dat het niet zo lang meer zal duren.

MARIE-CHRISTINE: 't Is te hopen. Weet je wat, ik zal straks al eens in de meubelwinkel binnenspringen om te kijken naar nieuwe meubeltjes en zeker naar een extra groot bed zodat we ons beidjes.

FRANCOIS: Dat is goed. Maar pas op, daar komen nog mensen. Kom, we zijn hier weg.

(François en Marie-Christine af richting zaal 2. Willy (duidelijk met pruik) en Nicole komen op van de andere kant)

WILLY: Dus ge weet het, we komen alleen verkennen. Kijk naar alle details, probeer zoveel mogelijk te onthouden en probeer alleszins niet op te vallen.

NICOLE: Oké... Pas op, pas op, er hangt een camera rechts boven de deur.

WILLY: Rechts boven de deur? Maar ik zie daar geen camera!

NICOLE: Daar niet, achter u.

(Willy kijkt achterom)

Nee, niet kijken. Ge moet doen alsof ge een bezoeker bent van het museum.

WILLY: *(krijgt één of ander zenuwtik of begint te stotteren)* Een... een... camera, dat wil zeggen dat we gefilmd worden. Oei oei, ik word al helemaal zenuwachtig bij de gedachte dat er daar iemand zit te kijken.

NICOLE: Kalm, kalm, probeer u te beheersen. We hebben nog helemaal niets gedaan. We zijn hier alleen maar om eens goed rond te kijken. In een museum is dat heel normaal, nietwaar?

WILLY: Ik weet het, maar ik kan het niet helpen. Als ik zenuwachtig ben kan ik mezelf niet meer beheersen en krijg ik die vervelende zenuwtrek.

NICOLE: Kalm. Op wat moeten we nu precies letten?

WILLY: Heu... We moeten letten op de ingang, hoe de deuren opengaan, waar de kunstwerken hangen en zien of er beveiliging aanwezig is. Ik heb gelezen dat de meeste musea goed beveiligd zijn tegen diefstal.

NICOLE: *(verontwaardigd)* Ge hebt dat ergens gelezen! Proficiat, dan zal dat waarschijnlijk wel in de Story of in Dag Allemaal geweest zijn.

WILLY: Nee, nee, ik heb dat gelezen in een boekje dat ik gekocht heb op de rommelmarkt. Ik heb het zelfs bij. Kijk maar: 'Inbreken voor dummy's'.

NICOLE: *(nog meer verontwaardigd)* 'Inbreken voor dummy's'! Ik dacht dat jij ervaring had met inbreken. Toen we elkaar op het politiekantoor leerden kennen, hebt ge verteld dat ge al verschillende diefstallen had gepleegd.

WILLY: Ik heb dat verteld omdat ik indruk op u probeerde te maken. Dat klonk stoer. En eigenlijk is het ook een beetje waar want ik heb ooit bij mij thuis een hele reep chocolade gepikt uit de kast terwijl mijn moeder gezegd had dat ik er geen meer mocht nemen.

NICOLE: En hoe oud waart ge toen?

WILLY: 15 jaar.

NICOLE: 15? En waarom zat ge dan op het politiekantoor toen ik u leerde kennen?

WILLY: Dat was om aan te geven dat ons hondje Froufrou was weggelopen.

NICOLE: Wat een stoere jongen! En wat heb ge zo nog allemaal uitgespookt?

WILLY: Wel, toen ik 17 jaar was heb ik bij mijn opa zijn pijp en tabak gepikt en heb ik achter het schuurtje een volle pijp opgerookt.

NICOLE: Daarna voelde ge u een echte macho, zeker?

WILLY: Niet echt. Daarna kreeg ik zo'n hevige buikpijn dat ik meer dan twee uur op het toilet gezeten heb gezeten en wat er vanonder niet uitkwam is er vanboven uitgekomen.

NICOLE: Ja, 't is al goed. Hou de rest van uw stoere verhalen maar voor u, ik kan er niet meer tegen. Schrijf eens op: camera boven deur rechts.

WILLY: *(haalt notitieboekje en stylo boven en probeert te schrijven wat niet lukt)* Het lukt niet; ik kan niet schrijven als ik weet dat er iemand naar mij zit te kijken. Dat is hetzelfde als in het toilet, ik kan ook niet plassen als er iemand naast me staat.

NICOLE: *(stamp op zijn tenen)* Stop met schudden en beven en schrijf op: camera boven de deur rechts.

WILLY: *(Schreeuwt het eerst uit van de pijn, staat dan te springen en noteert dan huilerig)* Camera boven deur rechts.

NICOLE: Goed, en nu goed rondkijken zodat we niets over het hoofd zien.

(Ze kijken goed rond. Willy mankt een beetje, lacht zwaait en lacht naar de camera.)

Wat doet gij nu? Zo onopvallend mogelijk hebt ge zelf gezegd. Ge kunt misschien nog met uw identiteitskaart zwaaien, dan zullen ze u nog sneller vinden! Kom, laten we ons hier op dit bankje zetten. Neem uw boekje en steek het tussen de brochure van het museum, dan valt het niet zo op. Wat staat er nu allemaal in?

WILLY: *(Opent het boekje tussen de brochure.)* Hoofdstuk één: “kies de juiste partner”. Dat is al goed. Ik ben al blij dat gij zijt meegekomen want alleen zou ik het niet durven.

NICOLE: Moest ik kunnen, ik zou u direct inwisselen voor een ander exemplaar maar daar is het nu toch te laat voor. We zullen moeten voortdoen met hetgeen we hebben. En wat staat er nog?

WILLY: Hoofdstuk twee: “Kies de juiste vermomming, zwart is in. Het is heel belangrijk om onopvallende donkere kleren te dragen. Zwart blijft de hoofdkleur alhoewel hier en daar een donkergrijs accent mag gebruikt worden”. Oei, donkergrijs! Hebt gij iets aan dat donkergrijs is?

NICOLE: Ja, de elastiek in mijn onderbroek is grijs. Lees verder!

WILLY: “Verstop zoveel mogelijk herkenningpunten zoals vingerafdrukken... *(kijkt naar zijn handschoenen)* voetafdrukken... *(steekt zijn voeten omhoog. Hij heeft geen schoenen aan)*

NICOLE: Wat is dat nu! Waar zijn uw schoenen naartoe?

WILLY: Aha, die heb ik laten staan juist voor de ingang. Zo ben ik er zeker van dat ze hier nergens mijn voetafdrukken zullen terugvinden. Slim hé!

NICOLE: Denkt ge niet dat ze het een klein beetje verdacht gaan vinden dat er iemand aan de ingang zijn schoenen uitdoet en op zijn kousen een museum bezoekt?

WILLY: Dat weet ik niet, maar het zal alleszins beter zijn voor al hun tapijten. Dat moet nogal een werk zijn om die allemaal proper te houden.

NICOLE: Die tapijten interesseren mij niet. Lees verder!

WILLY: “Om verwarring te zaaien wordt de eigen haartooi best gecamoufleerd met een pruik”. Daar heb ik wel aan gedacht. Ge ziet dat ik geen amateur ben. Ik heb zelfs voor ons alle twee een pruik gekocht en het is geen rommel. Ze hebben me wel veel geld gekost. *(doet zijn pruik af en toont ze)*

NICOLE: Zet die pruik terug op en doe normaal. Zijt gij helemaal zot geworden! Met welke amateur zit ik hier opgescheept! Als dat wat we hier allemaal van plan zijn lukt, dan wil ik met u de nationale bank overvallen op klaarlichte dag. Ik denk dat we officieel onzichtbaar zullen verklaard worden. Wat staat er daar nog allemaal in?

WILLY: Hoofdstuk drie: “het terrein verkennen”. Aha, dat is voor ons. “Begin met de omgeving te verkennen en zoek meerdere vluchtmogelijkheden die je kan gebruiken om te ontsnappen”.

NICOLE: Vluchtwegen? Hoe gaan we dat doen? We zijn verdorie met de bus gekomen!

WILLY: Het is mijn schuld niet dat mijn Fordje niet wilde starten. En we kunnen toch kiezen welke bus we nemen, de 54 of de 93!

NICOLE: Ik zie ons al zitten. Bonnie en Clyde, achteraan op de bus en achtervolgd door de politie.

WILLY: “Bestudeer het gebouw aan de buitenkant en onderzoek verschillende

mogelijkheden om binnen te geraken”. Dat kan toch niet zo moeilijk zijn. Dat is nu iets dat zelfs ik logisch vind. Ge komt toch binnen via de ingang en ge gaat toch buiten langs de uitgang!

NICOLE: Dat het zo simpel kan zijn! Ik denk dat het leven voor u heel gemakkelijk is. Grote problemen hebt ge waarschijnlijk niet. Maar hoe zijt ge in godsnaam aan die opdracht geraakt? Wie heeft het in zijn hoofd gehaald om u te contacteren om hier in het museum een grote slag te slaan?

WILLY: Dat is via het internet gegaan.

NICOLE: Via het internet!? En hoe hebt ge dat dan gedaan? Hebt ge een advertentie gezet op www.crapuul.be: “gezocht; een winstgevende job voor beginnende gangster, liefst niet te ver want mijn Fordje kan het niet aan. Liefst niet na 18 uur want ik ben geen held in het donker en ik ga graag vroeg naar bed”.

WILLY: Nee, via een chatbox.

NICOLE: Een chatbox!

WILLY: Ja, ik was een beetje aan het chatten en begon te praten... of eigenlijk te typen, want als ge tegen de computer praat dan zal de andere dit natuurlijk niet horen, dus moet ge eigenlijk typen hetgeen ge wilt zeggen en dan kan de persoon aan de andere kant lezen wat ge getypt hebt.

NICOLE: Ja, het is al goed. Tot nu toe kunnen we nog allemaal goed volgen.

WILLY: En zo begonnen we te praten over hoe duur het leven geworden is en hoe ge een frankske... of een euro kon bijverdienen.

NICOLE: En hoe zijt ge dan hier terechtgekomen?

WILLY: Er zat daar ene tussen, Lepe Johny noemde hij zichzelf, want niemand gebruikt daar zijn echte naam. Hij had wel een job die iets kon opbrengen en die niet te moeilijk was. Hij zou voor al de voorbereiding zorgen en wij moesten het alleen maar uitvoeren.

NICOLE: Dus ge kent die Lepe Johny niet. Maar hoe weet ge dan zeker dat hij te vertrouwen is?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSENS**
Voor de juiste keuze